

Øens Befolknings Side om at faa Havnen sat i Stand, og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister vil vedstaa sit Tilsagn og hjælpe Fiskerbefolkningen til at faa Havnen sat i saadan Stand, at den kan bruges, hvad den ikke kan i Øjeblikket. Men jeg vil alligevel bede Ministeren om at bekræfte det her, da Fiskerbefolkningen er meget stærkt optaget af dette Spørgsmaal. Havnen har en ejendommelig Historie, idet Fiskerne selv har bygget den, hvad Fiskere ikke indlader sig paa andre Steder, de henvender sig til det offentlige, Kommune og Stat, for at faa Havneforholdene ordnet. Men efter at det var blevet almindeligt ved Limfjordens Kyster at have Motor i Fiskerbaadene, blev det umuligt at trække dem paa Land som tidligere, naar Fiskeriet var endt. Man maatte derfor have en Havn ved Øen, da den overvejende Del af Befolkningen er Fiskere. Man gravede saa gennem Strandbarriøren ind til nogle indenfor liggende Mergelgrave og lavede af dem en Havn. Fiskerne bekostede saa at sige det hele og byggede selv en Mole ud til Beskyttelse af det tilvejebragte Havnebassin. Men Molen viste sig ikke tilstrækkelig til, at Havnen paa enhver Tid kunde besejles, Indløbet sandede til. Fiskerne forsøgte paa at holde Løbet aabent, men efter at Opmudringen har vist sig forgæves, ønsker de nu Molen forstærket og forlænget, saa at man kan vente at have Havnen farbar til enhver Tid. Det Beløb, der vil medgaa hertil, er kalkuleret til noget over 50 000 Kr., og jeg haaber, at Forholdene skal kunne forme sig saaledes, at den almindelige Trang, der er til at skære Udgifterne ned, ikke ogsaa skal sætte sit Spor paa den Maade, at det bliver umuligt at faa dette Arbejde gennemført, et Arbejde, der i enhver Henseende maa siges at være ikke blot paakrævet, men nyttigt. Det er en stor Fiskerbefolkning, der bor der, og der findes ikke langs Limfjordens Kyster ret mange Havne, hvorfor de paagældende Fiskere saa at sige er afskaaret fra i Fremtiden at bruge deres Erhverv, hvis de ikke faar denne Havn at ty til med de Fiskerbaade, hvori der er Motor.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger om Haslev Stations Udvidelse. Jeg gør det, fordi man maaske her i Salen, hvis der ikke fra vor Side blev sagt noget derom, kunde faa den Opfattelse, at hele Finansudvalget var enigt om at stryge Bevillingen til denne Udvidelse. Dette er ingenlunde Tilfældet. Vi Socialdemokra-

ter har ikke været stemte for at stryge den, men efter at Ministeren for offentlige Arbejder havde ladet den falde, har vi ikke ment at kunne opretholde den, og det er jo ogsaa muligt, at der positivt er et Flertal i Finansudvalget for ikke nu at gaa med til denne Bevillings Givelse. Jeg har den Opfattelse, at man ved at lade Bevillingen falde, ved overhovedet ikke nu at ville beskæftige sig med Haslev Stations Udvidelse meget let løber den Risiko, som man er kommet til at betale for mange andre Steder i Landet derved, at man ikke i Tide har sikret sig Arealer, som var nødvendige til Stationernes Udvidelse. Det har man f. Eks. ikke gjort i Aarhus, og som Følge deraf maa Staten nu ofre mange Millioner paa Stationens Udvidelse. Her bliver der formentlig ikke Tale om store Millionbeløb frem i Tiden, men det kan meget vel forme sig saaledes, at Stationen om en 10—15 Aar viser sig at være saa meget for lille og det Terræn, man har til Raadighed, saa meget for ringe, at det bliver nødvendigt at gaa til Ekspropriation af de Arealer, som man ikke eksproprierer nu, men saa er maaske disse Arealer bebygget, og man kommer til at betale dem som Byggegrunde, man kommer ogsaa til at betale de paagældende Bygninger, og man kommer endelig til at betale de paagældende Ejere for Afsavn af deres Ejendomme. Der kan da meget let blive Tale om en betragtelig Udgift for Statskassen, hvorimod det, der nu er Tale om, er væsentligt at erhverve et Stykke Jord, som man kan udleje og faa en Afgift af, som paa det nærmeste vil svare til Forrentningen af det Beløb, der gives for Arealerne. Det er sagt af Ordføreren (Stengaard-Kirkegaard), at man ikke nu skulde træffe Dispositioner, som tog Sigte paa Forholdene om 10—15 Aar. Jo, det er netop det, man skal gøre i Spørgsmaal af den Art, man har alt for mange Eksempler paa, at man skulde have gjort det, og jeg vil derfor gerne udtrykke min Tvivl om, at man handler ret ved nu at lade denne Sag falde. Jeg forstaa meget vel, at den højtærede Minister kan have nogen Tilbøjelighed til at gøre det, eftersom selve Statsbanernes Teknikere har været saa vaklende i deres Opfattelse af Forholdene, som Tilfældet er; men dette har ikke kunnet paavirke mig og mine Partifæller i Finansudvalget. Vi har fremdeles den Opfattelse, at det vilde have været klogere nu at sikre Staten de paagældende Arealer. Den Udgift, der vilde